RETSMØDERAPPORT
i sag 280/87 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

1. *Tvistens forhistorie*

André Hecq har arbejdet i Kommissionens Tekniske Tjeneste siden 1967. Han var først lokalt ansat og blev fastansat som tjenestemand i 1975 som teknisk assistent i lønklasse B 5. Fra den 1. august 1982 blev han placeret ved den særlige tjenestegren »Bygninger, Teknisk Tjeneste«; han har fra februar 1984 arbejdet i denne tjenestegren i en stilling som teknisk overassistent i lønklasse BT 3. Efter en episode i slutningen af 1984 skete der en forringelse af forholdet mellem Hecq og hans kolleger og hans overordnede Brusset. I den anledning blev der udvekslet en række skrivelser af temmelig personlig art.

Efter modtagelsen af to skrivelser fra Brusset om forholdene i den nævnte tjenestegren meddelte Pratley, der var direktør for Generel Administration, chefen for den særlige tjenestegren »Bygninger, Teknisk Tjeneste« de Hoe, at nævnte udveksling af skrivelser straks måtte bringes til ophør. Pratley foreslog, at Hecq skulle forlade afdelingen »Bygninger« og overdrages ansvaret for »Varme og Sanitet« i en række af Kommissionens nye bygninger. De Hoe gennemførte dette forslag ved beslutning af 23. januar 1986, hvori han desuden beskrev Hecqs nye arbejdsopgaver. I en skrivelse af 5. marts 1986 angav Pratley efter forinden at have hørt de Hoe og Hecq, hvilke bygninger, Hecq var ansvarlig for. Den 11. marts 1986 tilstillede Hecq Pratley en skrivelse, hvori han anmodede om at få stillet et hold teknikere til rådighed, da han ikke ene mand kunne udføre et samvittighedsfuldt og fejlfrit arbejde. Den 24. marts 1986 besluttede Pratley, at Hecq ikke skulle være ansvarlig for visse bygninger i det øjemed at lette hans arbejde. Hecq indgav den 2. april 1986 klage vedrørende beslutningerne af 3. januar, 23. januar og 5. marts 1986. Kommissionen afviste Hecqs klage den 30. oktober 1986. Den 26. januar 1987 anlagde Hecq sag, hvorunder han dels påstod de førnævnte beslutninger annulleret, dels genindsættelse i alle de vedtægtsmæssige rettigheder, som han havde før den 1. februar 1986. Sagen blev i Domstolens Justitskontor registreret under nr. 19/87. Ved dom, afsagt den 23. marts 1988 af Domstolens Fjerde Afdeling, frifandtes sagsøgte.

Nogle dage efter indgivelsen af stævningen i sag 19/87 blev Hecq opmærksom på en skrivelse af 27. januar 1987 fra Brusset til Scocci, hvoraf det fremgik, at Hecq var blevet frataget ansvaret for en af de fem bygninger, som han var tilsynsførende for, nemlig bygningen på Square Frère Orban (herefter benævnt »Orban-bygningen«). Den 18. februar 1987 indgav Hecq en klage over denne beslutning, som han i øvrigt ikke på noget tidspunkt havde fået underretning om. Kommissionens svar på klagen fremkom

* Processprog: Fransk.

først (den 29. september) efter fristens udløb, og Hecq har herefter anlagt nærværende søgsmål.

2. *Retsforhandlinger*

Hecqs stævning blev registreret på Domstolens Justitskontor den 22. september 1987.

Den 18. november 1987 har Domstolen (Fjerde Afdeling) afvist Kommissionens anmodning om forening af sag 19/87 og nærværende sag.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse. Den har dog anmodet Kommissionen om at besvare nogle spørgsmål.

II — Parternes påstande

Hecq har nedlagt følgende påstande:

— den udaterede beslutning, med uangiven ophavsmand, om at fratage sagsøgeren ansvaret for varme og sanitet i Kommissionens bygning på Square Frère Orban i Bruxelles annulleres;

— den stiltiende afvisning af sagsøgerens administrative klage over denne beslutning, som blev registreret den 23. februar 1987 under nr. 2331, annulleres;

— sagsøgte tilpligtes under alle omstændigheder at afholde alle sagens omkostninger.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— frifindelse;

— afgørelsen om sagens omkostninger træffes efter de herom gældende bestemmelser.

III — Parternes anbringender og argumenter

Sagsøgeren har først gjort gældende, at den anfægtede beslutning er truffet i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 5, stk. 4. Beslutningen hører nemlig til hele den gruppe tidligere udstedte »retsstridige retsakter«, som sagsøgeren anfægtede i sag 19/87 som stridende mod princippet om overensstemmelse mellem stillingsbetegnelserne og sagsøgerens lønklasse.

Sagsøgeren har endvidere anført, at vedtægtens artikel 7, stk. 1, er tilsidesat. Beslutningen er overhovedet ikke baseret på tjenestens interesse, som i henhold til bestemmelsen er det eneste anvendelige kriterium. Det er endvidere ikke muligt at fastslå, hvad der var beslutningens egentlige genstand, da den som stiltiende ikke var forsynet med nogen begrundelse; enhver forvaltningsakt, der indeholder et klagepunkt over for en tjenestemand, skal ifølge vedtægtens artikel 25 begrundes.

Sagsøgeren har endelig anført, at beslutningen indebærer en grov tilsidesættelse af sagsøgerens interesser, idet den begrænser de arbejdsopgaver, der svarer til hans lønklasse. Beslutningen er i strid med det almindelige princip om god forvaltningsskik og med ad-

ministrationens bistandspligt over for institutionens tjenestemænd, idet beslutningen blev truffet, uden at sagsøgeren forinden fik lejlighed til at udtale sig, og uden at der blev taget hensyn til hans interesser.

Kommissionen har først anført, at ifølge Domstolens dom i sag 19/87 er de retsakter, som sagsøgeren henregner den omtvistede beslutning til, ikke retsstridige.

Kommissionen har endvidere gjort gældende, at beslutningen er en rent administrativ foranstaltning, der ikke kan indeholde et klagepunkt over for sagsøgeren, og som ikke ændrede dennes placering. Sagsøgeren er fortsat ansvarlig for driften af de andre bygninger, hvis forvaltning var blevet henlagt til den administrative enhed, hvor han gjorde tjeneste på daværende tidspunkt. Kommissionen har anført, at sagsøgerens adfærd havde ført til et dårligt arbejdsklima i Orban-bygningen. Det var derfor i tjenestens interesse, at sagsøgeren blev frataget ansvaret for denne bygning. Det var ikke nødvendigt at give nogen begrundelse, eftersom beslutningen ikke krænker sagsøgerens interesser.

Kommissionen gjorde først gældende, at søgsmålet er unødvendigt og rejst af ond vilje. Efter afsigelsen af dommen i sag 19/87, hvorved Domstolen afviste Kommissionens anmodning om at anvende procesreglementets artikel 69, stk. 3, har Kommissionen henskudt spørgsmålet om, hvorvidt nærværende søgsmål er unødvendigt og rejst af ond vilje, til Domstolens afgørelse.

T. Koopmans
Refererende dommer